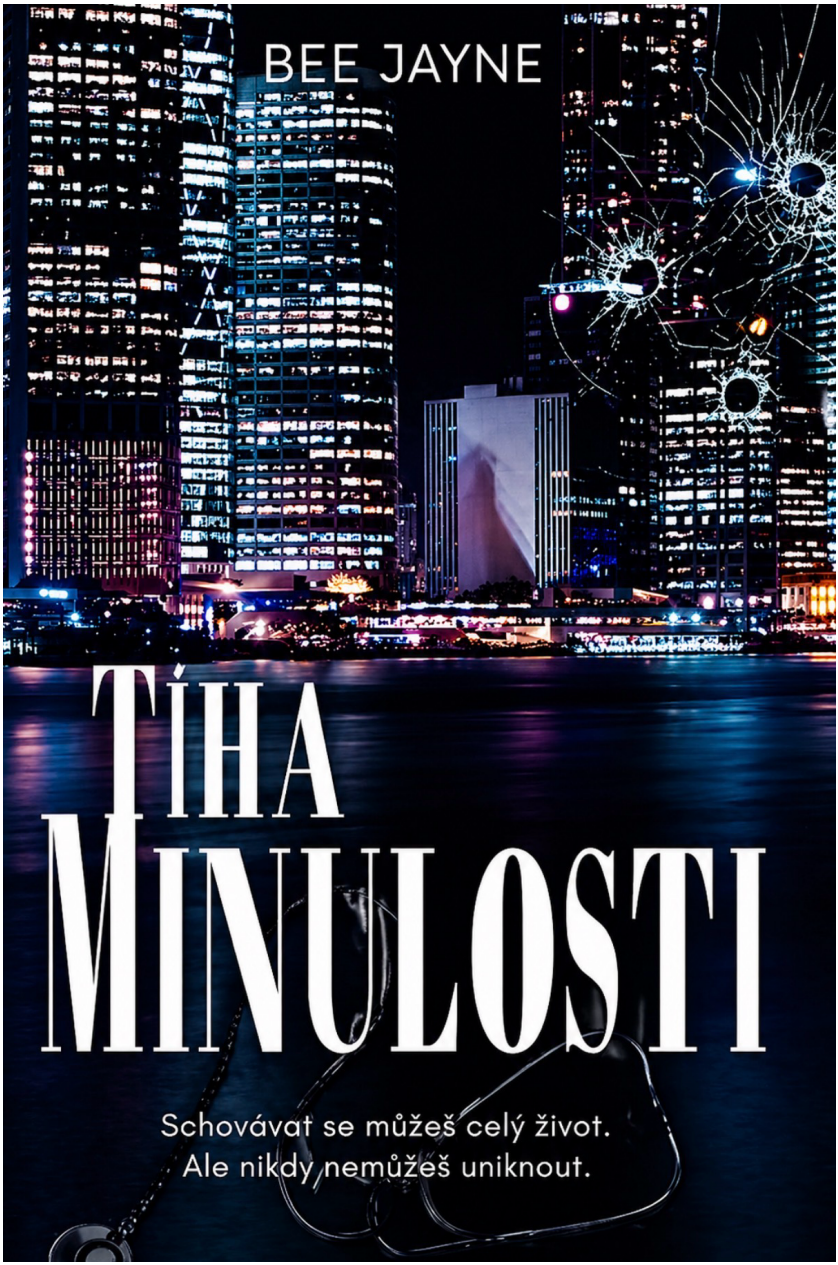

BEE JAYNE
TÍHA
MINULOSTI
Schovávat se můžeš celý život.
Ale nikdy nemůžeš uniknout.

Tíha minulosti

Bee Jayne

Anotace

Maddison Eliotová před třinácti lety opustila mafii i svou rodinu, aby mohla začít nový život. Stala se úspěšnou lékařkou a plní si svůj sen v Seattlu. Když ji však její bratr nečekaně požádá o pomoc, rozhodne se na čas vrátit a splatit tak svůj dluh rodině.

Jenže vše, co se snažila ukrýt, začne vyplouvat na povrch. Nečekané události ji přinutí čelit své minulosti a pochopit, že návrat domů možná nebyl nejlepším rozhodnutím – ale už není cesty zpět.

Co se stane, když znovu potká někoho, koho se snažila ze svého života vymazat, a její pečlivě vystavěný plán se zhroutí jako domeček z karet?

"Můžeš se skrývat celý život, ale nikdy nedokážeš uniknout."

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 1. vydání
a 148.eknihu v edici Solis
Autor © Bee Jayne
Redakce a korektura: Markéta Hrubá,
Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc, Irena Nová
Sazba: Kristýna Tichá
Obálka © Bee Jayne
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-71-4 (epub)
978-80-88525-72-1 (PDF)

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Všem, kteří pochybují. Možná to není o tom, jak to dopadne, ale o odvaze psát svůj vlastní příběh.

ÚVOD

Noc vibrovala v rytmu basů a rozhovorů, smích se rozléhal nad hlavami lidí, kteří zapomněli na zítřek. Led v mém koktejlu cinkal o sklo, když jsem s ním mávala směrem k barmanovi na znamení, že chci další. Tohle byla jedna z těch nocí, kdy se realita rozmazávala v alkoholovém oparu a rozhodnutí se dělala rychleji, než by měla. Ale já měla co slavit.

„Jednu whiskey bez ledu," ozvalo se vedle mě.

Otočila jsem hlavu a setkala se s očima tak modrýma, že i v šeru baru zářily. Tmavé, lehce rozcuchané vlasy, ostře řezané rysy a pohled, který uměl proniknout pod kůži. Vypadal nebezpečně klidně, jako by měl celý svět pod kontrolou.

„Seattle se mi začíná líbit," poznamenal a koutky úst mu zacukaly, když jsem na něj omámeně zírala a mlčela. „Už jen kvůli výhledu."

„Tohle na mě nefunguje," pronesla jsem nejistě, když jsem se trochu vzpamatovala, ale sama jsem tomu nevěřila.

„A co funguje?" naklonil se blíž. Jeho hlas byl tichý, hlubší, než bych čekala.

Přimhouřila jsem oči. „Rozhodně ne laciný flirt u baru."

Nedala jsem se tak snadno, ačkoli jsem v téhle bitvě neměla žádnou šanci.

„Štěstí, že já neflirtuju," odpověděl a posunul se ještě blíž.

Cítila jsem jeho vůni. Směs kořenitého parfému a mužnosti. Moje tělo reagovalo rychleji než mysl.

„Co takhle tanec?" navrhl a dřív, než jsem mohla odpovědět, mě vzal za zápěstí a vedl na parket.

Hudba nás oba obklopila a on se ke mně přitiskl blíž, než bylo bezpečné. Jeho ruce našly má záda, mé prsty sklouzly po jeho ramenech.

Každý pohyb zmenšoval mezeru mezi námi, každý pohled byl nevyřčeným příslibem. Věděla jsem, že je to špatný nápad, a taky, že takové noci končí jen jedním způsobem.

„Jsi vždycky tak sebejistý?“ zeptala jsem se se zájmem, zatímco jsme se pohybovali v rytmu hudby.

„Pragmatický,“ opravil mě a naklonil se tak blízko, že jsem cítila teplo jeho dechu na tváři. „Víš, co si myslím?“

„Překvap mě.“

Jeho rty se téměř dotkly mého ucha, když zašeptal: „Myslím, že už teď jsi vlhká.“

Zatajila jsem dech a srdce mi vyskočilo až do krku. „Cože?“ vypravila jsem ze sebe, absolutně nepřipravená na jeho drzost.

Odtáhl se jen natolik, aby mi viděl do očí, a spokojeně se usmál. „Jestli mám pravdu… tahle noc bude moje.“

„A pokud nemáš?“ snažila jsem se znít chladně, ale vnitřně jsem hořela rozpaky.

Pokrčil rameny, jako by o nic nešlo. „Pak tě nechám být.“

Zůstala jsem zticha. Napětí mezi námi pulzovalo a nabíralo na síle.

„Tohle… je absurdní,“ zamumlala jsem, ale moje tělo mě zradilo. Byla jsem rudá až po palce u nohou a žaludek se mi stáhl vzrušením.

Přesunul ruku do mých vlasů a přitáhl mě k sobě s takovou intenzitou, že kdyby mě pevně nedržel, nejspíš bych skončila na zemi. Když se naše jazyky střetly, prošel mnou elektrický výboj, jako bych právě probudila něco, co už nešlo zastavit.

Přerušil náš polibek a pobaveně nadzvedl obočí, zatímco v očích mu zajiskřilo. „Co myslíš? Vsadíme se?“

„A jak chceš zjistit, kdo vyhrál?“ zeptala jsem se tiše, ačkoli odpověď už visela ve vzduchu.

Jeho úsměv byl jemný, téměř neznatelný, ale v očích mu hrálo něco nebezpečného. Sklonil se blíž, jeho rty se sotva dotkly mé čelisti, než putovaly níž, podél linie mého krku. „Myslím, že je jenom jeden způsob, jak to ověřit,“ zamumlal proti mé kůži a jemně mi přejel rukou po stehně.

Trhla jsem sebou, ale neuhnula jsem. Pomalé, svůdné tahy mi rozpalovaly kůži. Jeho prsty klouzaly výš, až se dostaly k lemu mojí

sukně. Pohled měl znovu upřený do mého, jako by čekal na poslední zaváhání. Zadržela jsem dech, když zajel pod látku a konečky prstů se dotkl mých kalhotek. Horko mi vystřelilo až do tváří.

Přejel po mém klíně s naprostou jistotou. A pak se spokojeně usmál. „Myslím, že jsem vyhrál."

Mé tělo ztratilo veškerou snahu o lhostejnost. Srdce mi bušilo jako splašené, dech se mi zadrhával v hrdle. Chtěla jsem to popřít, něco říct, ale pak jsem uviděla ten pohled v jeho očích – temný, žádostivý a nebezpečně jistý. Vychutnával si každý zlomek vteřiny, kdy mě měl přesně tam, kde chtěl.

Zatnula jsem nehty do jeho ramen a sotva se ubránila zasténání. Rty se přiblížil k mým, ale nedotkl se jich. Držel mě v tom okamžiku napětí, v dráždivé hře, kterou vedl s naprostou kontrolou.

„Pojď se mnou," zašeptal a otřel se mi nosem o tvář.

Nezeptala jsem se kam. Věděla jsem to. A ani na vteřinu jsem nepochybovala, že to chci.

Dveře hotelového výtahu se sotva zavřely, když mě přitiskl ke stěně. Jeho rty si braly moje s nenasytnou intenzitou, zatímco mi rukama hladově sjel až k bokům. Ovládal každý pohyb, jako by přesně věděl, kde a jak se mě má dotknout, aby se mi podlomila kolena. Když se znovu dotkl mých vlhkých kalhotek, neudržela jsem se a zasténala mu do úst.

Prudce odhrnul látku stranou a plynule do mě vklouzl jedním prstem. Zasténala jsem, zatímco se mi tělem rozlila vlna chtíče.

„Tak úzká," zavrněl a přirazil prstem o něco hlouběji.

Snažila jsem se ovládnout, ale jemné kroužení uvnitř mě bylo příliš intenzivní. Přimhouřil oči a zkoumal mou tvář, která hořela nedočkavostí. Vzápětí udělal něco, co jsem nečekala. Zvedl ruku k ústům a s pohledem upřeným do mého si obtočil chtíčem zvlhlý prst kolem rtů, než ho olízl.

„Tak sladká," zamumlal spokojeně, zatímco mi druhou rukou přejel po bradavce, která se okamžitě napjala i přes látku podprsenky a halenky.

Překvapeně jsem zalapala po dechu. Chtěla jsem něco říct, ale slova mi došla, když v dlani sevřel mé prso. Dráždil ho, laskal a nedal mi žádný prostor k námitkám.

Výtah najednou cinkl, dveře se otevřely, a já jen omámeně zírala do jeho tváře. Popadl mě za ruku a vedl jako hadrovou panenku chodbou. Rychlým pohybem otevřel dveře svého pokoje, aby je za námi stejně rychle zabouchl. Sotva jsem se nadechla, už mě tiskl ke stěně a jeho tělo se pevně opíralo o to moje. Bylo v tom všechno – chtíč, dominance i neochota čekat.

Mé ruce okamžitě našly knoflíčky jeho košile, rozepínaly je jeden po druhém, dokud jsem látku nerozevřela a nenechala mu ji sklouznout z ramen. Jeho svaly pod mými dlaněmi byly napjaté a horké, jako by si celou dobu jen říkaly o dotek.

Zatímco mě vášnivě líbal, popadl lem mé halenky a zbavil mě jí jediným plynulým pohybem. Sklouzl k výstřihu mé podprsenky a stáhl ji dolů, jen tolik, aby se mu odhalily mé bradavky. Zasténala jsem, když je sevřel mezi rty, jemně olízl a nasál.

„Mmm… jsi ještě krásnější, než jsem si představoval," zamručel, když jsem se pod ním prohnula a přitiskla se k němu.

Zvedl mě, vysadil na sebe a zády opřel o dveře. Vzala jsem jeho obličej do dlaní a hladově ho políbila, zatímco on pevně stiskl můj zadek v dlaních. Okamžitě začal pracovat na mém oblečení. Jedna vrstva po druhé mizela, dokud jsem před ním nestála úplně nahá.

„Na postel," zašeptal chraplavě. „Klekni si."

Poslechla jsem. Přesunula jsem se na matraci, opřela se rukama o pokrývku a roztáhla kolena. A pak jsem ucítila jeho dotek na zádech. Jemně zatlačil, donutil mě položit se hrudníkem k matraci a vyšpulit na něj zadek. Zatajila jsem dech.

„Chci si užít ten pohled, než tě konečně pořádně ochutnám," zamumlal za mnou.

Na jednu stranu mě tahle pozice uváděla do rozpaků, na tu druhou mě ale nesmírně vzrušovala. Slyšela jsem, jak si za mnou rozepíná kalhoty a odhazuje je stranou.

Pak se jeho ruce vrátily na má stehna. Jemně mě pohladil po zadečku, než se sklonil a konečně mě tam dole ochutnal. Zalapala jsem po dechu, když se jeho jazyk dotkl mého klitorisu.

„Bože," uniklo mi, zatímco on mě držel pevně na místě a opakovaně přejížděl jazykem po mém nejcitlivějším místě.

Sotva jsem dokázala vnímat realitu, když mi roztáhl stehna ještě víc a zajel jazykem hluboko do mého nitra.

„Jsi dokonalá," zamumlal mezi jednotlivými tahy, zatímco mě lízal. Každý pohyb jeho jazyka mě přiváděl k šílenství.

Když se zaměřil na můj klitoris, celé mé tělo se stáhlo a vzápětí se rozpadlo v drtivé extázi. Orgasmus mnou projel tak silně, že jsem na okamžik zapomněla dýchat.

Než jsem se vůbec stihla vzpamatovat, ucítila jsem, jak si mě chytil pevněji za boky a v dalším okamžiku do mě pronikl. Překvapeně jsem vydechla, jak mě jeho tvrdost naplnila až po okraj.

„Přesně tak," zamumlal spokojeně, když do mě přirazil hlouběji.

V té chvíli už jsem nebyla schopná myslet. Už jsem nechtěla nic jiného než tohle. Byl jako droga, na kterou jsem nikdy předtím neměla potřebu sáhnout. A teď jsem nechtěla přestat.

Po několika orgasmech, ke kterým mě dovedl, a po jeho vlastním vyvrcholení, jsem se nechala unášet zrychleným dechem a doznívajícím opojením. Ležel vedle mě, prsty jemně hladil moji kůži a dal mi čas to všechno vstřebat.

„Zítra ráno tě nechám spát," zamumlal tiše.

Usmála jsem se. Netušila jsem, že až se vzbudím, bude pryč. Netušila jsem, že tahle noc změní všechno.

O tři roky později

Sotva jsem za sebou zabouchla dveře bytu, svezla jsem se po nich a tašky odhodila stranou. Od postele mě dělilo už jen pár kroků, a přesto jsem nebyla schopná zvednout se a dojít tam. Z původně osmihodinové směny se stala víc než šestnáctihodinová. Festival hudby

v ulicích se mimořádně vyvedl, a to i pro naši pohotovost. U deváté operace jsem přestala počítat, a když jsme si mysleli, že jsme to úspěšně zvládli, dispečink nám nahlásil vážnou dopravní nehodu dvou autobusů. Naprosto dokonalá noční.

Byla bych schopná usnout i v téhle nereálné pozici, s koleny u těla a hlavou zapřenou o dveře, kdyby mi nezačal vyzvánět mobil. Chvíli jsem ho nechávala hrát tu neskutečně otravnou melodii a doufala, že člověk na druhé straně svou snahu jednoduše vzdá. Nestalo se. Se zavrčením jsem vyhrabala mobil z kabelky a nutno říct, že mě to stálo dost energie. Zadívala jsem se na displej, kde svítilo neznámé číslo. Moc dobře jsem věděla, kdo mi volá, jen jsem nevěděla, jestli mám sílu s ním diskutovat.

„Sebastiane?“ vydala jsem ze sebe z posledních sil.

„Maddison, ty ještě spíš? Vždyť už je dávno po deváté,“ spustil pobaveně a já měla co dělat, abych ten telefon zase rychle nepoložila.

„Spíš jsem ještě nestihla jít spát. Moje noční se protáhla, byla jsem v práci víc než šestnáct hodin, takže mě neser, protože dneska nemám náladu bavit se o kravinách. Nejlepší by bylo, kdyby ses ozval třeba zítra.“

Volal mi jednou za čas, většinou chtěl zjistit, jak se mám, jak to jde v práci a další informace, které ve skutečnosti nikoho nezajímaly. Potřebovali jsme se prostě jen slyšet. Ale tentokrát volal dřív než obvykle. Čekala jsem jeho hovor až koncem měsíce.

„Je to docela urgentní. Potřeboval bych si promluvit.“ Jeho hlas zněl až příliš unaveně a ztrápeně, což u něj nebývalo zvykem.

Vyškrábala jsem se na nohy a došla do kuchyně, kde jsem našla zbytek včerejší kávy a děkovala za to všem svatým. Musela jsem přijmout alespoň to minimum kofeinu, abych byla schopná Sebastiana vnímat.

„Tak dobře, poslouchám. Co se děje tak naléhavého, že můj bratříček zní, jako by mu rodiče nechtěli přečíst před spaním pohádku?“ pokusila jsem se o chabý vtip, ale zněla jsem až příliš ironicky.

„Víš, Maddie, neříká se mi to lehce a už vůbec nečekám, že to pochopíš, ale potřebuju, aby ses vrátila domů.“

Chvíli mi trvalo, než jsem tu informaci zpracovala. Jestli jsem si připadala před pár vteřinami unaveně, tohle mě dokonale probralo. Na obou stranách telefonu se rozléhalo hrobové ticho, které jsem jako první prolomila já.

„Sebastiane, tohle je můj domov. Mám tady Rosie, práci a svůj vlastní byt. Nemůžu se sbalit a odjet, i kdybych chtěla, a oba víme, že nechci," každé slovo jsem vyslovovala pomalu a kladla na něj důraz, aby pochopil, že to myslím smrtelně vážně.

„Kdyby to nebylo vážné, nežádal bych tě. Potřebujeme tvoji pomoc. Otec je na tom dost špatně a bylo by fajn, kdyby ses vrátila alespoň na chvíli."

„Nezlob se, ale moc dobře víš, že jsem se tenhle svět rozhodla dávno opustit. Nenechám se do něj znova zatáhnout. Ne teď a rozhodně ne, když už nezodpovídám jen sama za sebe."

„Sakra, Maddie. Jsi přece naše krev! Tenkrát pomohli oni tobě, teď pomůžeš ty nám. Půjde jen o pár dní. Slibuju. Nechci ti to vysvětlovat po telefonu."

„Omlouvám se, ale svoje rozhodnutí nezměním. Nikdy se tam nevrátím. Měj se," ukončila jsem hovor dřív, než stihl něco namítnout.

Ještě chvíli jsem se dívala na displej té zpropadené krabičky a snažila se o pravidelné nádechy. Potřebovala jsem se uklidnit. Došlo mi, že mám dost energie i na sprchu, a tak jsem tam zamířila, abych to všechno ze sebe spláchla.

***

O tři dny později jsem seděla v letadle ze Seattlu do Philadelphie a doufala, že to třeba pilot vezme oklikou přes Afriku. Šest hodin letu se mi opravdu nezdálo dostatečných k psychické přípravě na návrat do místa, které kdysi bývalo mým domovem. Vůbec jsem netušila, jestli jsem na správném místě, a co to vlastně dělám.

Sebastian mě dokázal jako vždy nějakým záhadným způsobem přemluvit. Všechny ty vzpomínky, které jsem se snažila vytěsnit z hlavy, se začaly vracet jako povodeň a mně se sevřel krk. Přesně proto jsem ve Philadelphii tak dlouho nebyla a rozhodně jsem se tam už nikdy

neplánovala vrátit. Jenže to, co jsem slyšela v Sebastianově hlase, mě vyděsilo. Nikdy předtím takhle nezněl, což znamenalo jen jediné. Velké problémy. Člověk by si řekl, že si na ně časem zvykne, ale opak byl pravdou. Alespoň v mém případě. V hlavě se mi mihotaly myšlenky na Rosie, kterou jsem nechala u své nejlepší kamarádky.

Sarah byla něco jako moje rodina. Poznaly jsme se ještě na škole, kdy jsme společně bydlely na koleji. Spolubydlení nám vyhovovalo, takže jsme spolu zůstaly i po studiích. Loni jsem se sice odstěhovala, ale jen o patro výš, takže se více méně nic nezměnilo. Ani jedna z nás neměla ambice hledat si chlapa. Sarah proto, že byla lesbička, a já hlavně kvůli Rosie. Byla příliš malá, abych jí něčím takovým motala hlavu. Neměla jsem na žádné randění ani pomyšlení. Existovala pro mě jen má dcera a práce v nemocnici. Jenže to všechno teď zůstalo v Seattlu a já jsem se řítila někam do hodně velkého průseru.

Musela jsem úplně zešílet. Rozhodně jsem zešílela! Důsledky mého jednání mi začaly docházet až příliš pozdě. Celý život jsem se rozhodovala impulzivně a strašně si to přála změnit. Některá rozhodnutí mě poslala ke dnu, některá se vyplatila. Moje intuice mi však neblaze našeptávala, že tohle bylo jedno z těch, které mě moc nevyšvihne. Jak jsem později zjistila, moje intuice se v tuhle chvíli bohužel nemýlila.

1. Kapitola

Musela jsem se několikrát zhluboka nadechnout a pak zase vydechnout, než jsem se společně se svým křiklavě zeleným kufrem vydala směrem k hale, kde měl Sebastian čekat. Až ve chvíli, kdy jsem uviděla snad stovky lidí, kteří se mačkali jeden na druhého, mi došlo, že vůbec nevím, jak vypadá. Samozřejmě jsem si ho pamatovala jako toho sedmnáctiletého puberťáka, který si myslel, že před ním padne svět, ale tím už dneska nebyl.

Neviděla jsem ho třináct let. Třináct dlouhých let. Volávali jsme si posledních asi osm, jenže slyšet jeho hlas, a skutečně s ním být byly dvě diametrálně odlišné věci. Předtím, než jsem odešla, jsme měli úžasný vztah. Byla jsem vždycky jeho malá sestřička, kterou měl potřebu chránit. Když se dozvěděl, že odjedu, odmítl se se mnou i rozloučit. Nechtěl připustit, že mě už nikdy neuvidí, a ačkoli i mně to lámalo srdce, rozhodla jsem se udělat krok do neznáma. A když jsem po těch pěti letech od svého odchodu zvedla neznámé číslo a z telefonu se ozval jeho hlas? Byla jsem štěstím bez sebe. Měla jsem svého bratra alespoň částečně zpátky. Volal vždycky z neznámého čísla, aby nikdo nezjistil, že volá právě mně. Taky mě ujistil, že o tom nikdo neví, a já byla neskutečně ráda, že tomu tak bylo.

Stála jsem na jednom místě už asi pět minut a rozhlížela se kolem sebe. Dav se ani náhodou nezmenšil a moje oči mě zavedly na skupinku hlučných puberťaček přímo přede mnou. Směrem k nim se blížil vysoký tmavovlasý chlap s hladce oholenou tváří, na které mu pohrával úsměv, a pod koženou bundou schovával hordu svalů. Poznala jsem ho vlastně jen podle stejně temných očí, jaké jsem měla i já.

Nechala jsem kufr kufrem a rozběhla se k němu. Rozpřáhl náruč a já mu do ní skočila jako dítě, které právě poprvé v životě dostalo štěně a bylo z toho naměkko.

„Maddie!“ zabořil mi nos do vlasů a tiskl mě k sobě tak těsně, jak jen to šlo. „Páni, ty jsi…“ lehce mě od sebe odtáhl, ale pořád mě držel za ramena a prohlížel si mě. Musela jsem se začít smát.

„Vyrostla? Ano, trochu jsem od našeho posledního setkání vyrostla.“

„A narostly ti i prsa! Ukaž?“ otočil mě lehce do strany a obdivně hvízdnul. „Dokonce i zadek. No, já zírám,“ smál se na celé kolo, a jestli jsem si doteď nebyla jistá, jestli je tenhle chlap můj bratr, tohle popichování bylo jasným důkazem.

Jeho smysl pro humor a záliba v dobírání si mě mu zůstala i po tak dlouhé době.

„Taky jsi vyrostl,“ řekla jsem dojatě a znova jsem se k němu přitiskla.

„Hlavně do krásy, co?“ zasmál se sebejistě a já pobaveně protočila oči.

Tak moc mi chyběl.

„Tak pojď, musíme si toho dost povědět.“ Vzal mě za ruku a společně s kufrem mě vedl ven k autu.

Kartou mi otevřel apartmá v nejvyšším patře hotelu Lotos, který nebyl zrovna z těch levnějších ve Philadelphii. Všechno vevnitř bylo laděno do krémové a bílé. Už jsem zapomněla na život v takovém luxusu. Plácla jsem sebou na obří postel a na chvíli zavřela oči. Opravdu jsem byla tady.

„Dáš si něco k pití?“ vyrušil mě Sebastian potom, co si stihl sundat bundu a prozkoumat minibar.

„Moc ráda.“

Posadila jsem se a pozorovala, jak se znova ponořil do malé chladničky, aby se hned zase vynořil.

„Já vlastně ani nevím, co ráda piješ. Teda doufám, že piješ,“ jeho obočí se podezřele stáhlo a já se zasmála.

„Jsem tvoje sestra. Ptát se mě, jestli piju, je stejné, jako by ses ptal, jestli jím. Ten Jameson vypadá dobře,“ kývla jsem k jeho pravé ruce.

„A máš i dost dobrý vkus,“ ušklíbnul se a nachystal skleničky s ledem.

Líně jsem se přesunula na velkou pohovku, přímo naproti menší, kde se uvelebil on.

„Jsem strašně rád, že jsi tady," v jeho očích se mu zalesklo dojetí. Sice malé, ale i tak jsem ho postřehla.

To mi připomíná…

„Vůbec nechápu, jak jsi mě zase dostal přesně tam, kam jsi chtěl, ty parchante! Na tohle si teda nezvykej. Jen abys věděl, přijela jsem jenom proto, abych ti pomohla. Nic víc, nic míň," oznámila jsem napůl vážně a snažila se dát svým slovům co největší důraz.

Podle jeho pobaveného výrazu se mi příliš nedařilo.

„Neříkej, že nejsi ráda, že mě znova vidíš," zavlnil jedním obočím, a já se nedokázala zlobit.

Prostě to nešlo. Přiťukli jsme si na návrat ztracené sestry a kopli do sebe prvního z mnoha panáků toho večera.

„Jak se má Rosie? Už dlouho jsem ji neviděl." Z kapsy džínů jsem vytáhla mobil a ukázala mu nejnovější fotky. „Páni, celá maminka. Myslím, že budeš mít co dělat, abys od ní za pár let stíhala odhánět chlapy," zhodnotil a já musela souhlasit.

„Naštěstí mám ještě trochu času. Její největší starost je, jestli si bude hrát s panenkou s modrými nebo růžovými vlasy," vzpomněla jsem si na její těžké rozhodování před pár dny.

„Vždyť to říkám, celá maminka," smál se a mně se vybavilo dětství, kdy jsem Sebastiana nutila hrát si se mnou s barbínami a nemohla se celé hodiny rozhodnout, která bude ta hlavní.

On trpěl, zatímco já byla ve svém živlu.

„Už jí budou skoro tři," zasnila jsem se.

Ani nevím, kdy ten čas tak utekl. Ještě nedávno jen jedla, kadila, řvala, a teď? Byla jí jednoduše pokaždé plná místnost. Sebastianovi jsem o svém nečekaném těhotenství řekla téměř hned, a dokonce mi pomáhal vybírat jméno. Stal se mou obrovskou podporou už od první chvíle. I když jen na telefonu. Respektoval i skutečnost, že Rosie nemá otce. Tedy, měla ho, ale já ani nevěděla, jak se jmenuje.

Pamatovala jsem si ten večer naprosto jasně. S holkama z medicíny jsme zapíjely poslední státnici a oslavovaly, že se z nás staly doktorky. A pak se tam zjevil on. Sexy bůh a mně stačil jeden jeho neskutečně

podmanivý úsměv, abych mu podlehla. Strávili jsme spolu úžasnou noc, bohužel první a taky poslední.

Když jsem za měsíc zjistila, že jsem v tom, zhroutil se mi svět. Byla jsem pevně rozhodnutá nechat si dítě vzít. Plánovala jsem cestovat, budovat kariéru a užívat si života plnými doušky. Jenže jakmile mi ukázali první ultrazvuk, nezvládla jsem to. Zamilovala jsem se do toho drobečka v první vteřině. A od té doby jsem svého rozhodnutí nikdy nelitovala.

Rosie byla můj svět a můj život. Sarah se nabídla, že mi se vším pomůže a byla takový můj partner do nepohody. Zůstala se mnou bydlet a já si byla jistá, že jsem jejím dlužníkem do smrti. Ona Rosie milovala. Jako lesbička nepočítala s tím, že by někdy měla svoje děti. Rosie však brala jako svou od první chvíle, kdy ji uviděla v porodnici. Spousta lidí si myslela, že jsme se Sarah pár a dívali se na nás skrz prsty, ale mně na tom nezáleželo. Byla moje nejlepší kamarádka a moje opora.

Pití i čas rychle ubývaly a my se skvěle bavili. Sebastian mi vyprávěl o svém životě, o tom, jak ještě nenašel tu pravou a cítí, že stárne. Musela jsem se smát. Prošel celou eskapádou modelek, hvězd i obyčejných holek, ale pořád si nedokázal vybrat. Vyprávěl o otci a o tom, co se za celou tu dobu dělo. Probrali jsme taky můj odjezd a jak těžká pro něj celá situace byla. Upnul se proto na školu a díky tomu je z něj dnes vynikající právník, stejně jako náš otec. Setřela jsem si poslední slzy smíchu, kterých jsem ten večer vyronila díky jeho historkám už dost, a trochu jsem zvážněla.

„Sebastiane, proč jsem vlastně tady?“

Jeho obličej se stáhnul a zadíval se do své poloprázdné skleničky.

„Potřebujeme tě.“

„Chci podrobnosti.“

„La Rosa se začal rozrůstat víc, než jsme čekali. Zabrali půlku našich obchodů, a i když se nám část klientů podařilo dostat zpátky, není to dobrý, Maddie. Šlapou nám na paty, kde se dá, a já i otec jsme tak trochu zoufalí. Nejen že zabíjí strašně moc našich lidí, ale komplikují nám i obchody, napadají naše smlouvy a my se začínáme trochu topit. Whitovi na nás spoléhají a my si nemůžeme dovolit nic posrat. Před

nedávnem někdo vyhrabal, že jsi někdy dávno zmizela a začala se kolem toho vířit voda. Potřebujeme, aby ses ukázala a tak zmizely dohady o tom, jací jsme sráči, že jsme nechali jednoho z nás odejít. Ukážeš se na pár večírcích, počkáme, až jim zacpeme tlamy a pak můžeš zase odjet. Jediné, co potřebujeme, je čas. A ten nám můžeš dát jen ty. Když se bude mluvit o tobě, z nás na chvíli spadne pozornost a všechno dáme do pořádku," zakončil svůj monolog a já se musela napít.

Pamatovala jsem si, že La Rosa byl úhlavní nepřítel Whitových, tedy i náš.

„A jak si to jako představuješ? Že nakráčím po třinácti letech před otce se stowattovým úsměvem a oznámím mu, že jsem doma?"

„Ale no tak, když už odpálit bombu, tak ve velkém stylu. Rád dělám věci pořádně. Zítra bude u nás doma charitativní ples na počest nějaké z těch nadací, které podporujeme, tak tě tam vezmu. Otec bude mít radost. Nikdy by to nepřiznal, ale chybíš mu."

„Mám jednu podmínku, Bastiene. Nikdo se nedozví o Rosie. Chci ji toho všeho ušetřit. A sebe taky."

„Platí. Nechci po tobě trvalý návrat, ale týden, možná dva."

„Tak fajn. Ale já nemám co na sebe!" napodobila jsem Grinche a Sebastian se zasmál.

„Neboj, myslím na všechno. Zítra ráno ti sem nechám poslat šaty."

„Jak víš, že mi budou sedět? Neměla bych si je vyzkoušet?" zeptala jsem se nejistě a Sebastian jen pobaveně zakroutil hlavou.

„Sestřičko, mýma rukama už prošlo tolik ženských, že mrknu a vidím. Nemusíš mít strach. Budeš princezna večera."

A toho se právě bojím!

„Je už pozdě, měl bych tě nechat vyspat, ať zítra nevypadáš jako zombie." Odložil svou skleničku a natáhl se pro bundu. „Vyzvednu tě v sedm tady v hotelu. Radši moc nechoď ven, spíš si odpočiň, budeš to potřebovat." Naposledy mě pořádně objal a dal mi pusu na čelo. Ve dveřích apartmá se ještě otočil a zadíval se na mě. „A, Maddie? Jsem rád, že jsi zpátky. Chyběla jsi mi."

„Jen na chvíli, Sebastiane. Nezdržím se moc dlouho," připomněla jsem a v jeho tváři se na malý moment objevilo něco, co jsem nedokázala rozpoznat.

Než jsem stihla zareagovat, zabouchnul za sebou dveře. Unaveně jsem zamířila do té nechutně velké a luxusní koupelny a nechala jsem na sebe vytéct snad hektolitry horké vody. Před spaním jsem ještě napsala SMSku Sarah a pak už jsem se jen zachumlala do peřin a snažila se nemyslet na zítřek. Začínalo mě to děsit čím dál tím víc.

2. kapitola

Nastal čas oběda, když jsem se unaveně protáhla a zjistila, že mám neskutečný hlad. Zavolala jsem na recepci a objednala si hromadu jídla. Linii jsem si nikdy nehlídala. Nebyla jsem zrovna typ modelky, na které visí oblečení. Pár tukových zásob jsem měla. Dobře, možná víc než pár, ale já jsem byla spokojená a tlustě jsem rozhodně nevypadala. Z něčeho ty prsa a zadek být přece musí, no ne? S vynikajícím jídlem jsem zamířila jen v županu na terasu a vytočila číslo Sarah, která téměř okamžitě hovor přijala.

„Ahoj, broučku, jak se máte?“ ozvala jsem se vesele.

„Prosím tě, ještě nejsi pryč ani dvacet čtyři hodin a už se staráš. Dej si voraz, mamino, zasloužíš si trochu flákání. Ale abych tě uklidnila, máme se skvěle. Rosie se cpe jogurtem, i když mám pocit, že je ho víc na té mojí úžasné sedačce než v ní, ale co bych pro tu svoji prdelku neudělala, že?“

I přes telefon jsem slyšela, jak se na ni culí, a Rosie si tam určitě něco důležitého žvatlá.

„Spíš mi řekni, jak se máš ty?“

„Právě si dopřávám ohromnou snídani na terase svého apartmá.“

„Seš hrozná!“ pronesla naoko znechuceně, ale čekala na další podrobnosti.

„Sebastian mě vyzvednul a dopravil v naprostém pořádku. Akorát jsem ho málem nepoznala. Celkem nám kluk vyrostl.“

„Předpokládám, že taky zíral, jak jsi vyrostla.“

„To si piš, první, co mi pochválil, byl zadek a prsa. Vůbec se nezměnil. Teda povahově. Vzhledově je z něho pěkný kořen. Škoda, že nejsi na kluky, asi bych mu tě dohodila,“ zasmála jsem se a Sarah si odfrkla.

„A kdy to celé vypukne?“

„Dneska. Máme jít na nějaký nóbl večírek, kde se má konat můj velkolepý návrat. Jsem z toho totálně posraná až za ušima."

„Neboj, budeš ta nejkrásnější z celého osazenstva, věř mi."

Chtěla jsem něco dodat, ale uslyšela jsem zaklepání. Neochotně jsem se zvedla z prosluněné terasy a zamířila ke dveřím.

„Sarah, budu už muset jít. Nejspíš mi dorazila garderoba."

„Jasně, nebudu tě zdržovat, Popelko. Hlavně na sebe dávej pozor a zase se brzo ozvi. Už teď nám hrozně chybíš."

„Vy mě taky. Dej za mě Rosie pusu. Měj se."

„Ty taky."

Odložila jsem telefon s úsměvem na rtech a otevřela poslíčkovi s plnou náručí krabic. S díky jsem si je převzala a nohou zabouchla dveře.

Sarah o celé té věci neměla ani páru. Nechtěla jsem ji do ničeho zatahovat a věděla jsem, že by se mohla dostat do problémů, kdyby jen něco tušila. Čím míň toho o mé minulosti věděla, tím lépe. Proto jsem jí řekla, že bratr potřebuje pomoct kvůli svému velkému projektu a musí tam být celá rodina včetně mě. Vypadala sice, že mi mou pečlivě vymyšlenou historku úplně nežere, ale já doufala, že se v tom nebude rýpat, když bude mít na starost toho malého ďábla.

Zvědavost mi nedala, takže jsem okamžitě otevřela velkou krabici a spadla mi brada. Vytáhla jsem naprosto dokonalé tmavě modré nadýchané šaty. Jejich vrchní část byla hustě posetá krystaly Swarovski, které se postupně vytrácely, ale i tak zdobily celou délku jako hvězdy na noční obloze. Byly prostě boží. V dalším balíčku jsem našla černé lodičky, také s kamínky, ale zaúpěla jsem při pohledu na ten podpatek. Nikdy jsem si v téhle obuvi zrovna nehověla. Tenisky byly holt tenisky. Jen jsem se modlila, abych to na nich celý večer přežila. Nejmenší krabička měla uvnitř jemné šperky, a ta poslední černou škrabošku.

Počkat! Škraboška? Ten imbecil se mi asi zapomněl zmínit, že půjdeme na maškarní.

No jo, hlavně ve velkém stylu.

Odmítla jsem nad tím přemýšlet a raději si vychutnala kafe na terase. Nic neděláním jsem strávila skoro celé odpoledne a musela jsem

přiznat, že mi trocha oddechu jenom prospěla. Ve čtyři jsem si dala sprchu a umyla vlasy. Celkem dlouho jsem přemýšlela, co s nimi, a nakonec jsem se rozhodla pro jednoduchý účes. Vlasy jsem si sepnula do volného drdolu, ze kterého mi padaly pramínky do obličeje, a pohodlně se na něj dala uvázat škraboška.

S make-upem jsem to nepřeháněla. Zvolila jsem tmavé kouřové stíny a jemnou růžovou rtěnku. Nechtěla jsem na sebe zrovna poutat velkou pozornost, ale bylo mi jasné, že v těch šatech nemám šanci. V šest jsem se do nich navlékla a musela při pohledu na sebe v zrcadle uznat, že jsem vypadala skvěle. Sebastian měl pravdu. Velikost trefil perfektně. Boty jsem si nazula, až když se ozvalo klepání na dveře. Plná nervozity jsem mu vyrazila otevřít.

„Páni. Vypadáš ohromně."

Široce se na mě usmál, když mě sjel očima od hlavy až k patě.

„Taky nevypadáš zle," kývla jsem uznale.

V černém kvádru s motýlkem mu to prostě seklo.

„Můžeme vyrazit, madam?"

Nabídl mi rámě a já se do něj nervózně zavěsila. Společně jsme nastoupili do menší limuzíny s řidičem a mně se začaly nebezpečně potit dlaně. Čím víc jsme se blížili, tím to bylo horší. Když jsme zastavili, galantně mi otevřel dveře a pomohl mi vystoupit.

Pro mě se v tu chvíli zastavil čas. Zírala jsem na naši vilu, která zvenku vypadala jako modernější zámek. Tohle všechno jsem v patnácti letech opustila a nechala mafii za zády.

Udělala jsem něco, co v naší komunitě nebylo přípustné. Jediná možnost odchodu byla smrt. Pro ně jsem umřela, ale mně se otevřel nový svět. Matka v tu dobu umírala na rakovinu, a jelikož jsem do ničeho ještě nebyla namočená, začala uvažovat, jak mě dostane pryč. Otec několik týdnů zuřil, jakmile mu oznámila, co chce udělat. Využila však jeho největší slabiny a tou byla ona sama. Chtěla můj odchod jako své poslední přání. Neměla už šanci se uzdravit, a tak mu hrála na city. Otec nakonec povolil, ačkoli nikdy nepřiznal, že tomu tak bylo. Ani nemohl. Ztratil by své postavení i důstojnost.

Nechal mi akorát dopis, který jsem měla celou tu dobu schovaný v šuplíku. Všechno, co si nemohl dovolit říct nahlas, mi do něj napsal.

Když jsem ho v letadle četla, tekly mi slzy jako hrachy. Miloval nás všechny a já jsem pro něj pořád byla jeho malou holčičkou. Rodina pro všechny v komunitě byla na prvním místě a vždycky se dělalo vše, aby se ochránila. Matka věděla, že by mě nenechal zemřít, ale taky si až příliš dobře uvědomovala, že bych se do všech těch sraček namočila. A takové vědomí ji děsilo ještě víc než její vlastní smrt.

Proto jsem v den svých patnáctých narozenin v největší možné tichosti nasedla do auta a ubrečenýma očima sledovala dům, kde jsem vyrostla a prožila nádherné dětství. Strach jsem ale neměla. Byla jsem vzrušená ze všech těch možností, co mě čekaly. A už tehdy, kdy matce diagnostikovali rakovinu, jsem se rozhodla, že budu doktorka. A tak se taky stalo.

Bez rodiny, přátel a celého tohohle světa jsem to zvládla a byla na sebe pyšná. Prvních pár let mi chyběli každý den. Každý den jsem na ně vzpomínala a strašně moc jsem jim chtěla napsat nebo zavolat. Jenže podmínkou toho všeho bylo, že já budu mrtvá pro ně a oni pro mě. Netušila jsem ani, kdy matka zemřela. Musela jsem jednoduše žít svůj vlastní život. Postupem času stesk zmizel a já si uvědomila, že se vrátit nechci. A proto jsem teď stála na místě, odkud jsem před třinácti lety odjížděla. Zasraná ironie.

Všechno tady bylo přesně takové, jaké jsem si pamatovala. Růže pod okny, štěrková cesta a fontánka s anděly, ve které jsme jako děti s Bastienem pořád blbli. Všiml si mého pohledu a jemně mě pohladil po zádech.

„Nervózní?“

„Trochu slabé slovo. Jsem spíš v prdeli.“

Ten blbec se tomu začal smát.

„Nemusíš mít strach. Bude to fajn, slibuju. Vždycky budu svou malou sestřičku ochraňovat. To snad víš.“

Nejistě jsem přikývla a nechala se jím vést na popravu.

Dům byl plný lidí ve škraboškách a já jsem neměla šanci kohokoli poznat. Nepoznala bych je nejspíš, ani kdyby je neměli na sobě. Tak dlouho jsem byla pryč a najednou se mi začaly vracet všechny ty vzpomínky. Dům vypadal úplně stejně, alespoň ta část, co jsem z něj zatím měla možnost vidět. Sebastian se zdvořile zdravil s lidmi a prohodil

s nimi takové ty typické věty, kterými neurazíte. Neustále si mě držel u boku a dusil v sobě smích. Věděl stejně jako já, že si mě lidé prohlíží jako jeho nový úlovek. Paráda!

„Smím prosit o tanec?“ otočil se ke mně čelem a zatáhl mě doprostřed provizorního tanečního parketu. Přitáhl si mě k sobě blíž, než musel, a já jsem zavrčela.

„Ale no tak, musíme rozvířit trochu drbů. Takovou kočku už u mě nikdo dlouho neviděl,“ oči mu zářily pobavením a bylo vidět, jak si naši situaci užívá.

„Jsem ráda, že se alespoň ty bavíš. Je tady?“

Moc dobře věděl, na koho se ptám a zavrtěl hlavou.

„Jsou v pracovně. Řeší nějaké věci. Byl tady na začátku. Ale znáš otce. Tyhle akce nesnáší, takže uteče jako malý kluk při první příležitosti. Přehodil hostitelské povinnosti na mě.“ Lehce jsem kývla hlavou a počítala vteřiny do doby, než se s ním znovu setkám. „A navíc jsem říkal, že tě představím ve velkém stylu, a tady, v tom mumraji, by to nemělo své kouzlo.“ Měla jsem chuť ho pořádně praštit. „Doufám, že se ti moje volba líbí. Vlastně je vybírala moje sekretářka.“

„Jsou krásné, ale za ty boty, za ty tě zabiju.“

„Nikdy jsi nebyla na ty sračky kolem princezen, radši jsi mlátila barbíny o sebe navzájem. Vidím, že některé věci se nemění.“

Snažil se mě zabavit, jak jen uměl, a já se tvářila, že je úspěšný. Nepomohla ani třetí sklenka šampaňského, kterou jsem už téměř dopíjela. Na hodinách na zdi jsem viděla, že bude devět. Byli jsme tady něco málo přes hodinu a já měla pocit, že jsem tu celou věčnost.

„Tak co, připravená?“ přitočil se ke mně a vzal mi skleničku z ruky.

Nejistě jsem kývla a nechala se vést k otcově pracovně. Když zaklepal a ozvalo se „dále“, zamrazilo mě v zádech. Ten hlas bych nezapomněla nikdy. Oba jsme vešli dovnitř a všechny páry očí se stočily k nám. Sebastian neměl jako hostitel žádnou škrabošku, a stejně tak ani nikdo v té místnosti. Jen já. První, co mě praštilo do nosu, byla ta důvěrně známá vůně doutníků, které otec miloval.

„Sebastiane, říkali jsme si, kde ses zapomněl,“ zasmál se otec. Mně se chtělo utíkat, brečet a zmizet odsud co nejdál. Vypadal jinak. Strašně zestárnul, ale ty sympatické rysy tam byly pořád. Jeho vlasy

vypadaly stříbrnější, ale úsměv měl pořád stejně kouzelný. Vždycky mě s ním dokázal uchlácholit, když se mi něco stalo.

„Musel jsem odbýt společenské povinnosti, ale jako omluvu ti vedu překvapení."

Jemně mi rukou zatlačil do zad, ale já jsem neudělala ani krok. Otec se zamračil. A to nebylo vůbec dobré.

„Sebastiane, jsem rád, že sis konečně někoho zase našel, ale nevím, jestli je teď vhodná doba na představování," řekl přísně a Sebastian se začal smát.

Ten kretén tam stál a chechtal se na celé kolo.

„Asi tě zklamu, ale tohle není moje přítelkyně."

Otec těkal očima ode mě k Sebastianovi a mračil se čím dál víc. Musela jsem nasucho polknout. Tomuhle říkal ve velkém stylu?

„Potom nechápu, proč tuhle dámu taháš sem, kde se asi moc bavit nebude. Raději ses jí měl věnovat na parketu," pronesl přísně otec a zabodl do něj tmavý pohled.

Další muž v pracovně se své zmatení ani nesnažil skrývat.

„Jak jsem řekl, vedu ti překvapení."

Kývl na mě hlavou a mně došlo, co myslí. Ve škrabošce mě opravdu poznat nemohl. S roztřesenýma rukama jsem si ji rozvázala a stáhla z obličeje. Z posledních sil jsem na tváři vykouzlila úsměv a doufala v zázrak. Byly to neskutečně dlouhé vteřiny, kdy na mě otec zíral. Nejspíš vůbec netušil, která bije. Jak by taky mohl. Před třinácti lety jsme si beze slov dali sbohem. Jeho obličej najednou vystřídalo asi tisíc emocí, ale ta poslední, která se mu na tváři usadila, bylo čiré překvapení.

„Maddison?"